

Sygnatura akt II AKa 38/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Feliniak (spr.)

Sędziowie: SA Krzysztof Eichstaedt

SA Sławomir Wlazło

Protokolant: sekr. sąd. Jadwiga Popiołek

przy udziale: K. G., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 r., sprawy

1) **M. W.**

2) **K. W. (1) z art. 148 §1 kk**

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 13 listopada 2014 r. sygn. akt XVIII K 58/13

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że łagodzi orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności:

- K. W. (1), w pkt 1a, do 9 (dziewięciu) lat,
- M. W., w pkt 1b, do 5 (pięciu) lat;

1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonego K. W. (1) kwotę 600 (sześćset) złotych,
- od oskarżonej M. W. kwotę 400 (czterysta) złotych

tytułem opłaty za obie instancje oraz po 20 (dwadzieścia) złotych tytułem wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.

II AKa 38/15

UZASADNIENIE

M. W. oraz K. W. (1) zostali oskarżeni o to, że w okresie od dnia 16 marca 2012 roku do dnia 20 lipca 2012 roku w Z., woj. (...), działając w ramach uzgodnionego podziału ról, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, dokonali w zamiarze ewentualnym zabójstwa urodzonego przez M. W. dziecka płci męskiej A. W., w ten sposób, że K. W. (1) będąc ojcem dziecka poczętego, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, nakłaniał w okresie od 16

marca 2012 roku do dnia 16 lipca 2012 roku M. W., znajdującą się w ciąży, do jej przerwania z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 7 stycznia 1993 roku o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach przerywania ciąży (Dz. U. nr 17, poz.87 z późn. zm.), a także udzielił jej w tym pomocy, w ten sposób, że przekazał jej na ten cel pieniądze oraz wyszukał w sieci Internet farmakologiczne środki wczesnoporonne o nazwie A., które M. W. zażyła w dniu 16 lipca 2012 roku i w nocy z dnia 16 na 17 lipca 2012 roku wywołała u siebie poród dziecka, które urodziło się żywe, co mogli przewidzieć na podstawie stopnia zaawansowania ciąży M. W. i jej objawów oraz przebiegu porodu i godząc się na śmierć tego dziecka, spowodowali ten skutek, nie zapewniając odpowiednich warunków porodu i nie wzywając w czasie jego trwania oraz po narodzinach dziecka pogotowia ratunkowego i pozostawiając dziecko, przy świadomości, że żyje – bez podjęcia czynności mających na celu ratowanie jego życia, w wyniku czego doszło do jego zgonu wskutek wykrwawienia się i wychłodzenia organizmu, a następnie w okresie od 17 do 20 lipca 2012 roku w Z., woj. (...) znieważyli zwłoki A. W., w ten sposób, że po ich umieszczeniu przez M. W. w koszu na śmieci, K. W. (1) przeniósł je do pojemnika na śmieci, a następnie zakopał je w ziemi na terenie lasu przylegającego do ulicy (...) w Z., to jest o przestępstwo z art.148 §1 kk.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 13 listopada 2014 roku, w sprawie sygn. akt XVIII K 58/13 oskarżonych M. W. i K. W. (1) w miejsce zarzucanego czynu, uznano za winnych tego, że w okresie od dnia 16 marca 2012 roku do dnia 17 lipca 2012 roku w Z., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, dokonali w zamiarze ewentualnym zabójstwa urodzonego przez M. W. dziecka płci męskiej A. W., w ten sposób, że K. W. (1) będąc ojcem dziecka poczętego, nakłaniał w okresie czasu od 16 marca 2012 roku do dnia 16 lipca 2012 roku M. W. do przerwania ciąży z naruszeniem przepisów ustawy z dnia 7 stycznia 1993 roku o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach przerywania ciąży (Dz. U. nr 17, poz.87 z późn. zm.), a także udzielił jej w tym pomocy, w ten sposób, że przekazał na ten cel pieniądze oraz wyszukał w sieci Internet farmakologiczne środki wczesnoporonne o nazwie A., które w dniu 16 lipca 2012 roku M. W. zażyła wywołując w nocy z dnia 16 na 17 lipca 2012 roku poród dziecka, które urodziło się żywe, co mogli przewidzieć na podstawie stopnia zaawansowania ciąży i jej objawów oraz przebiegu porodu i godząc się na śmierć dziecka spowodowali ten skutek, nie zapewniając odpowiednich warunków porodu i nie wzywając w czasie jego trwania oraz po narodzinach dziecka pomocy medycznej i pozostawiając noworodka bez podjęcia czynności mających na celu ratowanie jego życia, doprowadzili do jego śmierci poprzez wychłodzenie i wykrwawienie organizmu, przy czym M. W. miała w znacznym stopniu ograniczoną możliwość rozpoznania swego czynu i pokierowania swoim zachowaniem, a następnie ukryli zwłoki A. W. w koszu na śmieci, które później zostały zakopane w lesie przylegającym do ulicy (...) w Z. i działaniem swym wypełnili dyspozycję art. 148 §1 kk w stosunku do K. W. (1) i art. 148 §1 kk w zw. z art. 31 §2 kk w stosunku do M. W. i za to wymierzono im kary:

- a. Kornelowi Włodarczykowi na podstawie art. 148 §1 kk karę 10 lat pozbawienia wolności,
- b. M. W. na podstawie art. 148 §1 kk w zw. z art. 31 §2 kk w zw. z art. 60 §1 i §6 pkt 2 kk karę 6 lat pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 63 §1 kk na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- a. M. W. od dnia 25 lipca 2012 roku;
- b. Kornelowi Włodarczykowi od dnia 24 lipca 2012 roku;

Zwolniono oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów związanych z postępowaniem.

Powyższym wyrokiem skazano także dwoje innych oskarżonych. Wobec nich wyrok uprawomocnił się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (wyrok k. 1927-1929).

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych K. W. (1) oraz M. W..

Obrońca oskarżonego K. W. (1) zaskarżył wyrok w całości, natomiast obrońca oskarżonej M. W., w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Obrońca oskarżonego K. W. (1) wyrokowi zarzucił:

A. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 4, 5 §1 i 2, 7, a także 410 oraz 424 §1 i 2 kpk – poprzez przypisanie wyjaśnieniom oskarżonego atrybutu niewiarygodności, przy jednoczesnym uznaniu en masse za w pełni wiarygodne wyjaśnienia współoskarżonych oraz zeznania świadków, w części wskazującej na sprawstwo i winę K. W. (1); poprzez rozstrzyganie nie dających się usunąć w toku postępowania wątpliwości na niekorzyść oskarżonego; poprzez całkowicie dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów; wreszcie poprzez brak w treści uzasadnienia zaskarżanego wyroku wyjaśnienia na jakiej podstawie Sąd Okręgowy w Łodzi doszedł do uznania, że K. W. (1) wiedział, że żona jest w zaawansowanej ciąży, że nie chciał tego dziecka; że był inicjatorem dalszych zdarzeń – co nie pozwala na przesłedzenie toku rozumowania Sądu, a w efekcie – na kontrolę międzyinstancyjną;

2. art. 170 §1 ust, 2 kpk polegającą na bezpodstawnym nieuwzględnieniu wniosków obrońcy K. W. (1), zgłoszonego ustnie do protokołu rozprawy z dnia 24 września 2013 roku oraz pisemnie (k. 1774), o dopuszczenie uzupełniającej opinii biegłego informatyka na okoliczność ustalenia, czy fakt otworzenia przeglądarki internetowej z otwartymi zakładkami jest odczytywany jako logowanie na konkretną witrynę internetową oraz z akt sprawy rozwodowej na okoliczność przyczyn konfliktów małżeńskich stron, a szczególności częstego nocowania oskarżonego K. W. (1) w mieszkaniu swojej matki, które to naruszenie miało istotny wpływ na ustalenie, czy oskarżony K. W. (1) wyszukiwał w Internecie środków poronnych, bądź miał wiedzę na temat tego, że były one wyszukiwane przez oskarżoną M. W.;

A. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć zasadniczy wpływ na jego treść, polegający na:

1. uznaniu, że K. W. (1) działał wspólnie i w porozumieniu ze swoją żoną; że nakłaniał ją do nielegalnej aborcji; że nie chciał trzeciego potomka; że godził się na ewentualną śmierć swojego dziecka; że wyszukiwał środki wczesnoporonne, a następnie przekazał środki na ich zakup - w sytuacji gdy analiza materiału dowodowego do takich wniosków w żaden sposób prowadzić nie może.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, gdyby przyjąć że K. W. (1) powziął wiedzę na temat ciąży M. W., na zasadzie art. 438 pkt 1 kpk podniósł zarzut obrazy prawa materialnego, a to:

- art. 148 §1 kk – poprzez jego zastosowanie i niezasadne przyjęcie, że oskarżony K. W. (1) swym zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa zabójstwa z zamiarem ewentualnym, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w żaden sposób nie pozwala na ustalenie, jakoby K. W. (1) nie chciał trzeciego dziecka oraz że godził się na jego ewentualną śmierć;
- art. 152 §2 kk – poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy mógłby co najwyżej pozwalać na taką kwalifikację zachowania K. W. (1), zarówno wobec powtarzanej przez współoskarżoną M. W., jak i przez sam Sąd I instancji, tezy, że dziecko urodziło się znacznie większe, niż oskarżeni W. przewidywali, jak również wobec oceny postawy K. W. (1) przez M. W. (jak np. na k. 141), że „nie uwierzył, że dziecko jest takie duże. «Powiedział na pewno ci się wydawało to niemożliwe»”;

w sytuacji braku jakiegokolwiek dowodu przemawiającego za tezą, jakoby K. W. (1) mógł faktycznie wiedzieć lub przewidzieć, że żona jest nie w trzecim-czwartym miesiącu ciąży, a w szóstym-siódym, zaś twierdzenia Sądu I instancji w zakresie wiedzy oskarżonego są gołosłowne, nie poparte żadnymi dowodami, a także nie mogą zostać poddane kontroli międzyinstancyjnej.

Wobec powyższych zarzutów, na zasadzie art. 427 §1 oraz art. 437 §1 i 2 kpk, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego; ewentualnie o uchYLENIE wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (apelacja k. 2011-2025).

Obrońca oskarżonej M. W. wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania tj. art. 410 kpk i 413 §2 pkt 2 kpk wskutek nie wzięcia pod uwagę, ujawnionych w czasie przewodu sądowego, danych podmiotowych dotyczących oskarżonej, które w zasadniczy sposób winny decydować, w świetle art. 53 kk o wymiarze kary, także przy zastosowaniu jej nadzwyczajnego złagodzenia,

2) rażąco niewspółmierność kary wskutek wymierzenia oskarżonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat, co było spowodowane niewłaściwym przyjęciem przez Sąd k. 48 uzasadnienia, że:

- „trudno natomiast dopatrzeć się w sprawie okoliczności łagodzących poza tym, że oskarżeni nie byli dotychczas karani...”,
- co pozostaje w jaskrawej sprzeczności nie tylko z ustaleniami samego sądu, ważnymi dla oceny okoliczności dlaczego doszło w ogóle do popełnienia czynu przez oskarżoną, a także kto był jego inicjatorem (por. k. 48 uzasadnienia wyroku), ale także zebranymi dowodami w sprawie dotyczącymi oskarżonej, które winny być rozważane przez sąd w świetle dyrektyw wynikających z art. 53 kk, czego sąd w tej sprawie nie uczynił w sposób pełny i rzetelny.

Na podstawie art. 427 §1 kpk wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez wymierzenie oskarżonej kary 3 lat pozbawienia wolności (apelacja k. 2000-2003).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Częściowo zasadna okazała się apelacja obrońcy oskarżonej M. W.. Apelacja obrońcy oskarżonego K. W. (1) nie podlegała uwzględnieniu, ale jej wywiedzenie, zaskarżenie wyroku w całości, uniemożliwiło wydanie rozstrzygnięcia i dokonanie korekty w zakresie wymiaru orzeczonej kary na korzyść tego oskarżonego.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego K. W. (1), bowiem ma ona najszerzej określony zakres zaskarżenia.

Co do zasady apelacja w większości sformułowanych w niej zarzutów jest niezasadna, a ponadto dotknięta jest wadami konstrukcji, które pozwoliły ocenić ją w części nawet jako apelację bezzasadną. Dotyczy to przede wszystkim zarzutów obrazy prawa procesowego.

Przypomnieć autorowi apelacji należy więc, że nie można jednocześnie formułować zarzutu opartego na podstawach określonych w art. 7 kpk oraz 5 §2 kpk. W świetle utrwalonego orzecznictwa podnosi się, iż zarzut obrazy art. 5 §2 kpk dotyczy wtórnej dla ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania sądu, a zatem nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem obrazy art. 7 kpk (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 roku, sygn. V KK 270/12, LEX 1293868). Ponadto wątpliwości, o których mowa w przepisie art. 5 §2 kpk, to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się usunąć (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II KK 207/12, LEX 1299162). Nadto skarżący pomija, że przepis art. 5 §2 kpk wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustaleniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego, a nie po stronie wywodzącej środek odwoławczy (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 roku, sygn. akt V KK 73/13, LEX 1331404).

Zarzut naruszenia art. 410 kpk może być zasadny jedynie w przypadku gdy sąd opierał się na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku, sygn. akt IV KK 82/13, LEX 1350322).

Obraza przepisu art. 424 kpk nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II AKa 95/13, LEX 1312112).

Obraza art. 4 kpk nie może być podstawą zarzutu apelacyjnego, bowiem formułuje ogólną zasadę procesową, której naruszenie może nastąpić przez obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących realizację zasady obiektywizmu (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2010 roku, sygn. akt III KK 92/10, OSNwSK z 2010 roku, z.1 poz. 775).

Problematyką wskazania jako podstaw apelacyjnych w ramach przesłanki określonej w art. 438 pkt 3 kpk, art. 4 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 kpk zajął się także w sposób analogiczny jak w wyżej cytowanych orzeczeniach Sąd Apelacyjny w Krakowie, wydając w dniu 14 maja 2008 roku wyrok w sprawie II AKa 50/08, opublikowany w KZS z 2008 roku, z. 9, poz. 35.

Nadto w związku z zarzutem, który skarżący sformułował „z daleko posuniętej ostrożności procesowej” (k. 2013) przypomnieć należy, iż obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem stawiać zarzutu naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia ma polegać na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia lub na naruszeniu przepisów procesowych (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2007 roku, sygn. akt II KK 172/07 LEX 351223). W wywiedzionej apelacji tak właśnie czyni skarżący, o czym świadczy sam sposób sformułowania zarzutu, inne, wcześniej stawiane zarzuty oraz ich uzasadnienie.

Należało mieć także na uwadze i to, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 kpk, jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt III KK 298/12, LEX 1232292).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza treści zapadłego rozstrzygnięcia w kontekście jego pisemnych motywów, dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych w toku postępowania rozpoznawczego wskazuje, iż zaskarżony wyrok, wbrew treści zarzutów zawartych w wywiedzionej skardze apelacyjnej, wszystkie powyższe kryteria spełnia, a więc pozostaje pod ochroną reguły wyrażonej w treści tego przepisu.

Każdy fakt i okoliczności, mające znaczenie w przedmiotowej sprawie, zostały bowiem przez sąd orzekający uwzględnione, ocenione i znalazły odpowiednie odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Ustalenia sądu co do przebiegu zdarzenia znajdują oparcie w przywołanych dowodach, zaś ocena źródeł dowodowych jest kompleksowa i wszechstronna i nie nosi cech dowolności, o których pisze w swojej apelacji obrońca oskarżonego K. W. (1).

Apelacja więc, w zakresie w jakim kwestionuje sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego jej czynu, ma niepodlegający uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym, charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. Wskazuje na to nie tylko sposób sformułowanych zarzutów, ale także argumentacja zawarta w uzasadnieniu złożonej apelacji.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego wydane orzeczenie oraz treść jego pisemnego uzasadnienia precyzyjnie wskazują na jakich dowodach Sąd Okręgowy oparł się dokonując ustaleń w sprawie i argumentacja przytoczona przez sąd umożliwiła prześledzenie jego toku rozumowania, a w szczególności w pełni umożliwiła kontrolę instancyjną zapadłego orzeczenia.

Skarżący zresztą opiera apelację na założeniu, wynikającym z własnych ocen, iż jedynym dowodem, na podstawie którego można dokonywać ustaleń w sprawie są wyjaśnienia oskarżonego. Pomija więc ocenę zawartą na k. 22-42 uzasadnienia, w której w sposób kompleksowy dokonano oceny całości materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, w tym wyjaśnień oskarżonego K. W. (1) i wykazano jakie dowody wskazywały na jego sprawstwo i z jakich

powodów odmówiono im wiary. Ocena ta ma charakter wyczerpujący, a skarżący nie wykazał, aby jakiś dowód został pominięty i żeby ocena ta wykraczała poza ramy zakreślone treścią art. 7 kpk.

Wystarczającym jest więc odwołanie się do przytaczanej tam argumentacji i w ocenie Sądu Apelacyjnego nie ma konieczności jej ponownego przytaczania, bowiem byłoby to tylko jej zbędnym powtarzaniem. Warto tylko zauważyć, iż w świetle tych dowodów zaakceptowanie tezy o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego nosiłoby cechy dowolności, o której mowa w art. 7 kpk.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia art. 170 §1 pkt 2 kpk. Skarżący błędnie wskazuje kartę, która zawierać ma skarżone rozstrzygnięcie. Znajduje się ono w aktach sprawy nie na karcie 1774, lecz 1647.

Postanowienie jakie wydał w tym zakresie sąd nie narusza prawa procesowego, zostało ono bowiem prawidłowo uzasadnione i uzasadnienie to znajduje oparcie we wskazanej podstawie procesowej.

Na marginesie stwierdzić tylko można, iż nie kwestionując ustaleń i ocen Sądu Okręgowego o właściwej ocenie prawnej jego zachowania, przesądzają zdarzenia jakie miały miejsce w dniu 17 lipca 2012 roku w Z., niezależnie od zdarzeń je poprzedzających. Ten fakt przesądza o sprawstwie oskarżonego i uniemożliwia uwzględnienie wniosku skarżącego o uniewinnienie, względnie o odmienną ocenę prawno-karną zachowania K. W. (1).

Mając na uwadze powyższe, brak było podstaw do uwzględnienia tak skonstruowanej apelacji.

Jednakże jej wywiedzenie, z przyczyn określonych w art. 447 §1 kpk oraz z powodów wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonej M. W. spowodowało, iż Sąd Apelacyjny z powodów wskazanych w art. 438 pkt 3 kpk zmuszony był dokonać korekty wyroku w zakresie wymierzonych oskarżonym kar.

W tej części uzasadnienia Sądu Okręgowego ma charakter lakoniczny, ale także błędny, zwłaszcza w zakresie okoliczności obciążających, jakie wziął pod uwagę sąd wymierzając oskarżonym kary (k. 47-48).

Przede wszystkim art. 51 kk nie zawiera dyrektyw wymiaru kary, ale nawet gdyby uznać ten zapis za omyłkę pisarską to stwierdzić należy, iż nie może być okolicznością obciążającą, okoliczność stanowiąca znamię czynu, a tak uczynił Sąd Okręgowy wymieniając ją jako jedną z pięciu okoliczności obciążających. Przypomnieć więc należy, iż jest to sprzeczne z obowiązującą linią orzecniczą, bowiem okoliczności przesądzające o sprawstwie, mogą być przyjmowane jako okoliczności obciążające tylko wtedy, gdy podlegają stopniowaniu lub nagromadzeniu (patrz wyroki SA we Wrocławiu z dnia 5 czerwca 2012 roku, sygn. akt II AKa 156/12, LEX 1238627 oraz z 17 lipca 2014 roku, II AKa 202/14, LEX 1499088).

Ponadto jako okoliczność obciążającą potraktowano brak skruchy ze strony oskarżonych.

Przypomnieć więc należy wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7 lutego 2013 roku, w sprawie II AKa 302/12, który stwierdził, iż przyznanie się do winy czy też przejawianie krytycznego stosunku do popełnionego przestępstwa może, i z reguły powinno być, postrzegane jako okoliczność łagodząca. Nie oznacza to jednak, że odmienna postawa sprawcy może stanowić okoliczność obciążającą. Wymaganie, by oskarżeni przejawiali „krytyczną autorefleksję” w stosunku do popełnionych przestępstw, pozostaje bowiem w sprzeczności z treścią art. 74 §1 i 175 §1 kpk.

Ponadto należało mieć na uwadze, iż fakt zaprzeczania sprawstwu, czy też kwestionowanie innych istotnych okoliczności popełnienia czynu nie może być traktowane jako okoliczność obciążająca, albowiem jest to ustawowo gwarantowane uprawnienie oskarżonego.

Mając więc na uwadze powyższe błędne ustalenia, w zakresie okoliczności obciążających, jakie Sąd Okręgowy wziął pod uwagę przy wymiarze kary, Sąd Apelacyjny zmuszony był do korekty wyroku, przez obniżenie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji wyroku.

ms